

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΓΑΔΑΡΗΝΩΝ (ΛΟΥΚ. 8, 26-39)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον άγιο Χαράλαμπο Πρεβέζης, στις 23/7/2000)

1. Έμειναν φτωχοί χωρίς να το θέλουν

Ακούσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο, ότι ο Χριστός πήγε στη χώρα των Γεργεσηνών. Και εκεί βρήκε δύο δαιμονισμένους, οι οποίοι μόλις τον είδαν τρόμαξαν. Γιατί τα δαιμόνια τρέμουν μπροστά στον Χριστό. Έμεις, χωρίς την δύναμη του Θεού, τρέμουμε μπροστά στα δαιμόνια. Και όλος ο ειδωλολατρικός -ο μη χριστιανικός- κόσμος και όλοι οι άπιστοι όταν ακούνε μάγια και δαιμόνια τρέμουν.

Αφού λοιπόν τα δαιμόνια τρέμουν όταν ακούν το όνομα του Χριστού, όταν είδαν τον Χριστό μπροστά τους, άρχισαν να Του λένε:

-Γιατί ήλθες; Να μας βασανίσεις μια ώρα αρχίτερα;

Και συνέχισαν:

-Αν μας διώξεις από τους δαιμονισμένους, άφησέ μας τουλάχιστον να πάμε στα γουρούνια.

Ο Χριστός σαν αφέντης, σαν κυρίαρχος του κόσμου -και των δαιμονίων έστω και αν δεν θέλουν να Τον ακούνε- τους είπε:

-Πηγαίνατε.

Και ο λόγος Του ήταν εντολή. Δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά. Βγήκαν από τον άνθρωπο και μπήκαν στα γουρούνια. Και τότε τα γουρούνια όρμησαν στη λίμνη και πνίγηκαν.

Εδώ βλέπουμε ένα παράξενο πράγμα!

Τα δαιμόνια τρέμουν τον Χριστό και υπακούουν στη φωνή του, θέλουν δεν θέλουν. Αλλά οι άνθρωποι του τόπου εκείνου που είδαν το μεγάλο θαύμα τι έκαναν; Φυσικό θα ήταν να προβληματιστούν και να πουν: «Αν αυτός διατάζει

τα δαιμόνια τι είναι; Και ποία πρέπει να είναι η στάση μας απέναντί του;». Όμως δεν σκέφτηκαν έτσι αλλά είπαν στο Χριστό: «Κύριε, σε παρακαλούμε. Φύγε από τον τόπο μας. Γιατί άμα διώξεις όλα τα δαιμόνια από... όλους τους δαιμονιζομένους και μπουν στα γουρούνια, εμείς θα μπατιρίσουμε. Και από χώρα πλούσια και άνθρωποι νοικοκυραίοι, θα γίνουμε φτωχοί. Δεν θέλουμε να γίνουμε φτωχοί. Προτιμάμε τα χρηματάκια μας και τα αγαθά μας, από εσένα».

Δεν χρειάζεται πολλή φιλοσοφία για να καταλάβουμε ότι οι άνθρωποι αυτοί ζούσαν στο σκοτάδι, ζούσαν το σκοτάδι. Και αγαπούσαν το σκοτάδι. Δεν ήθελαν να ρθουν στο φως. Γιατί τους ανάπαυε ο τρόπος της ζωής τους.

Όπως θα λέγαμε σήμερα: «Το σπίτι μου, το έχω. Το αυτοκίνητό μου, το έχω. Την τηλεορασούλα μου, την έχω. Χρηματάκια έχω να ζήσω. Τι άλλο θέλω; Τίποτε άλλο δεν θέλω».

Από τέτοιο σκοτάδι, να μας απαλλάξει και να μας προφυλάξει ο Θεός. Να μην επιτρέψει ούτε να μπει, ούτε να σταθεί στην ψυχή μας.

Αλλά να σκεφτούμε σαν άνθρωποι μυαλωμένοι ότι αφού ο λόγος του Χριστού υποτάσσει τα δαιμόνια, είναι πολύ ισχυρός και πρέπει να τον προσέχουμε. Και ακόμη να καταλαβαίνουμε τι είναι ο Χριστός, βλέποντας τι είναι ο λόγος Του...

2. Τα ανθρώπινα λόγια είναι χωρίς αντίκρουσμα

Πριν λίγες μέρες δημοσιεύθηκε μια φωτογραφία του πλανητάρχη, η οποία τον παρουσίαζε να τρώει ένα παγωτό, αμέσως μετά από μια πολύωρη σύσκεψη.

Και παρέθετε τις δηλώσεις του. Έλεγε ο πλανητάρχης:

-Σ' αυτή την σύσκεψη όλοι με κύτταζαν στο στόμα, για να δουν τι θα πω. Ένας χρόνος ακόμη - γιατί τότε λήγει η θητεία του σαν προέδρου της Αμερικής- και μετά ότι και να λέω, δεν θα δίνει κανείς δεκάρα. Τα λόγια μου θα αξίζουν όσο και μια λεμονάδα». Θα λέγαμε εμείς: «μία πεντάρα!».

Γιατί; Γιατί όσο δυνατός και αν είναι ο άνθρωπος, τελικά δεν είναι τίποτα. Είναι ένα μηδενικό. Και όταν παύσει, σε σχέση με μας, η δύναμή του, για μας είναι καταφρονημένος.

Ο λόγος του Χριστού, δεν γίνεται ποτέ για μας μηδενικό. Για κανένα δεν μπορεί να γίνει ποτέ μηδενικό, επειδή είναι Κύριος, Παντοκράτωρ, και θα βασιλεύει εις τους αιώνες των αιώνων «και της Βασιλείας αυτού ουκ έσται

τέλος», όπως λέμε στο σύμβολο της Πίστεως.

Από κει και πέρα όμως αδελφοί μου γεννιέται ένα ερώτημα που το θέτει ο απόστολος Παύλος (Ρωμ. 10, 6-10).

Λέει: Όταν ακούς τον λόγο του Θεού, μη κάνεις και συ σαν τους Γεργεσηνούς. Μην προσπαθείς να βρεις αφορμές για να τον παραμερίσεις από τη ζωή σου. Αν το κάνεις, είσαι ανόητος. Μην πεις «τις αναβήσεται εις τον ουρανόν;».

Τι θέλεις δηλαδή; Να κατεβεί πάλι ο Χριστός. Δεν σε φτάνει που κατέβηκε μια φορά. Θέλεις να κατεβεί και μία ακόμη για χάρη σου;

Εκείνη η φορά που κατέβηκε είναι αρκετή. Φιλοσόφησε πάνω σ' αυτή. Μελέτησέ την. Να φωτισθείς. Να ανοίξει η καρδιά και ο νους σου. Και να δυναμώσει η θέλησή σου. Να καταλάβεις την αλήθεια και να αγωνιστείς για την αλήθεια.

Θέλεις να μάθεις τι είναι στον ουρανό;

Ο Χριστός από τον ουρανό κατέβηκε. Διάβασε τα άγια Ευαγγέλια και θα το βρεις.

«Και μη είπης έν τῆ καρδιά σου τις καταβήσεται εις τον άδην».

Και ποιός πήγε στον Άδη;

Και ποιός ξέρει τι είναι στην κόλαση;

Και ποιός ξέρει αν υπάρχει παράδεισος;

Ο Χριστός κατέβηκε στον Άδη για μας. Για να ελευθερώσει τον Αδάμ και την Εύα και να μας αναστήσει. Δεν σου αρκεί αυτή κάθοδος του Χριστού; Θέλεις και άλλος να κατεβεί και να γυρίσει; Τι περισσότερο θα σου πει; Τι περισσότερο θα σε βοηθήσει;

Εκείνος που είναι ο Κύριος, τα ξέρει όλα καλά. Και στον ουρανό και στον Άδη. Μας έχει μιλήσει μέσα στις άγιες Γραφές Του.

Θέλεις; Μάθε, κατάλαβε...

Εάν δεν το κάνεις, θα κληρονομήσεις και συ την κατάρα εκείνων που έδιωξαν τον Χριστό από τη ζωή τους. Των πλουσίων Γεργεσηνών.

3. Προσοχή στην πνευματική «καθυστέρηση»

Συνεχίζει ο απόστολος Παύλος: Μη νομίζεις πως αυτά που σας λέω είναι «μακρινά», ιδέες, ιδεολογίες.

«Εγγύς σου εστι το ρήμα τούτο, εν τω στόματί σου και εν τη καρδιά σου».

Πόσο απέχει από σένα το στόμα σου; Πόσο απέχει από σένα η καρδιά σου; Άλλο τόσο απέχει ο λόγος του Θεού.

Τι είναι για σένα «το στόμα σου και η καρδιά σου»; Η ζωή σου είναι. Το μεγαλύτερο βίωμα της ζωής σου. Πιο μεγαλύτερο απ' ότι είναι ο ήλιος, απ' ότι είναι η γη, απ' ότι είναι οι άλλοι άνθρωποι.

Πρόσεξε λοιπόν. «Εγγύς εστι το ρήμα τούτο» που λέγεται «σωτηρία» στα χείλη σου, στο στόμα σου, και στην καρδιά σου. Αν ομολογήσεις τον Χριστό με το στόμα σου ότι είναι ο Υιός του Θεού, ο Σωτήρας του κόσμου και τον πιστεύσεις μέσα στην καρδιά σου, ότι ήλθε στη γη για μας, θα σωθείς.

Απλά πράγματα και η ομολογία και η πίστη! Αλλά ταυτόχρονα πραγματικότητες πιο δυνατές απ' ότι ο ήλιος και η γη. Και η σωτηρία είναι και αυτή μια άλλη πραγματικότητα.

Αν αυτά τα δοκιμάσεις και τα εφαρμόσεις, υπακούοντας σ' εκείνον που ήλθε στη γη και μας έδειξε -νικώντας τα δαιμόνια- ποιός είναι, τότε θα καταλάβεις τη σημασία και την ομορφιά της πίστης και της εν Χριστώ ζωής.

Σκεφθήκατε ποτέ, αδελφοί, γιατί ο άγιος Γεώργιος βασανιζόταν ένα ολόκληρο μήνα με τα πιο επώδυνα βάσανα και δεν αρνιόταν τον Χριστό; Γιατί είχε βαθειά μέσα του, ζωντανή πραγματικότητα, πιο ζωντανή από το σώμα του και από τον εαυτό του, πιο ζωντανή από τον ήλιο και από την γη, ότι ο Χριστός βασιλεύει εις τους αιώνες «και της Βασιλείας αυτού ουκ έσται τέλος».

Και επειδή εμείς οι άνθρωποι είμαστε αδύνατοι πνευματικά, ευδόκησε ο Θεός κάθε βήμα του αγίου Γεωργίου στο μαρτύριο να είναι και ένα θαύμα. Κάθε φορά που άνοιγε το στόμα του, για να πει ότι ο Χριστός είναι ο Κύριος και σωτήρας του κόσμου, γέμιζε το στόμα και η καρδιά του από την χάρη του Αγίου Πνεύματος. «Ανοίξω το στόμα μου και πληρωθήσεται Πνεύματος». Και όταν πληρούται το στόμα και η καρδιά του ανθρώπου από το Πνεύμα το Άγιο, ο άνθρωπος όλο και στερεώνεται στην πίστη, στην ομολογία και στον δρόμο της αρετής.

Αλλά η κάθε πραγματικότητα απαιτεί από μας κάτι:

Να απλώσεις, για παράδειγμα, το χέρι σου να πιάσεις το σίδερο, να το ψηλαφίσεις να δεις ότι είναι σίδερο.

Να πάρεις το ποτήρι με το νερό να το πιείς, για να το καταλάβεις.

Να ανοίξεις τα μάτια σου, να δεις, για να καταλάβεις.

Να ανοίξεις τα αυτιά σου, αν έχεις ωτοασπίδες, για να ακούσεις μουσική, να καταλάβεις.

Κατά τον ίδιο τρόπο η μεγαλύτερη πραγματικότητα, από όλα αυτά είναι η πραγματικότητα που λέγεται:

- Ιησούς Χριστός και
- δύναμη του Παντοκράτορος Θεού.

Άνοιξε πρώτα την διάθεσή σου και μη την κλείνεις σαν τους Γεργεσηνούς. Μην πεις σαν κι' αυτούς στο Χριστό: «Πήγαινε κάπου αλλού, γιατί σ' εμάς είσαι επιζήμιος. Και μας αναστατώνεις».

Αν με το στόμα σου ομολογήσεις τον Χριστό και τον πιστέψεις στην καρδιά σου, μέρα με την ημέρα θα βλέπεις, ότι είναι η μεγαλύτερη πραγματικότητα στον κόσμο. Για την οποία αξίζει να θυσιάσεις τα πάντα.

Και έτσι θα οδηγηθείς στην αιώνια ζωή, της οποίας δεν υπάρχει τέλος.

Θα ακούσουμε τον λόγο του Θεού ή θα μοιάσουμε στους Γεργεσηνούς;

Θα κάνουμε μήπως την αστεία σκέψη, ότι ο λόγος του Χριστού που τον ακούν τα δαιμόνια και τρέμουν, είναι ίσα με το λόγο του όποιου πλανητάρχη;

Άμα κάνουμε μία τέτοια σκέψη θα είμαστε, πνευματικά πολύ καθυστερημένοι.

Και η «καθυστέρηση» αυτή θα είναι, για μας και μόνο, ένα οδυνηρό γεγονός το οποίο να μην επιτρέψει για κανέναν ο Κύριος. Αμήν.-